

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.154 van 15 september 2011
in de zaak A. 195.370/VII-38.047.**

In zake : de NV DEBA-SQUARE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim De Cuyper
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Vijfstraten 57
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de GEMEENTE ERPE-MERE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Jonas Riemsлагh
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 6, bus 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 januari 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemeenteraad van de gemeente Erpe-Mere van 24 november 2009 om geen convenant te sluiten met betrekking tot de uitbating van een kansspelinrichting klasse II, gelegen aan de Gentsesteenweg 156 te Erpe-Mere.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 juni 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bram De Smet, die loco advocaat Wim De Cuyper verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Kaat Decock, die loco advocaten Steve Ronse en Jonas Riemsлагh verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Luidens artikel 4 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de weddenschappen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers (hierna : wet van 7 mei 1999) is het verboden - onder welke vorm, op welke plaats en op welke rechtstreekse of onrechtstreekse manier ook - kansspelinrichtingen te exploiteren zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van de kansspelcommissie. Artikel 25, 2, van de wet van 7 mei 1999 vereist voor de exploitatie van een kansspelinrichting klasse II of speelautomatenhal, een vergunning klasse B, welke, overeenkomstig artikel 21 van de wet van 7 mei 1999, door de kansspelcommissie wordt verleend.

3.2. De uitbating van een kansspelinrichting klasse II moet geschieden krachtens een convenant dat voorafgaandelijk wordt gesloten tussen de gemeente van vestiging en de uitbater (artikel 34, derde lid, van de wet van 7 mei 1999). Luidens artikel 36, 5, van de wet van 7 mei 1999 moet, om een vergunning klasse B te kunnen verkrijgen, de aanvrager het convenant kunnen voorleggen dat werd gesloten tussen de kansspelinrichting klasse II en de gemeente waar die inrichting gevestigd is.

3.3. De verzoekende partij beoogt een speelautomatenhal te exploiteren in een pand aan de Gentssteenweg 156 te Erpe-Mere.

3.4. Met een schrijven van 24 augustus 2009 vraagt de verzoekende partij aan het betrokken gemeentebestuur om met betrekking tot de exploitatie van de kansspelinrichting een convenant te sluiten.

3.5. Op 24 november 2009 beslist de gemeenteraad van de gemeente Erpe-Mere om niet in te gaan op die vraag. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. In een enig middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 34 en 36 van de wet van 7 mei 1999, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het verzoekschrift bevat de volgende toelichting bij het middel :

"In casu meent verzoekende partij dat verwerende partij de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende heeft gemotiveerd. De redenen waarom de aanvraag wordt geweigerd, zijn niet duidelijk uit het bestreden besluit te

halen, nu dit vol tegenstrijdigheden staat. Bovendien zijn bepaalde elementen ook manifest onjuist.

- Het besluit begint met een verwijzing naar de toepasselijke wetgeving (p. 1 onderaan) en de feitelijke gegevens (p. 2 bovenaan) waarbij wordt aangegeven welke 'gevoelige inrichtingen', opgesomd in artikel 36, 4^e van de wet in de omgeving van de kansspelinrichting liggen (zonder zich daarbij uit te spreken over de vraag of zij ook 'in de nabijheid' van de inrichting liggen) :

'Overwegende dat de wetgever geen precieze in acht te nemen afstandsgrens heeft bepaald en de appreciatie en de invulling van het begrip 'in de nabijheid van' in eerste instantie aan de gemeente heeft overgelaten;

Overwegende dat de volgende inrichtingen zich in de omgeving van de inrichting bevinden :

- de school St. Martinus in de Botermelkstraat op ongeveer 550 m
 - de terreinen van de KSA van Erpe op ongeveer 600 m
 - de gemeenteschool in de Kouterstraat 2 op ongeveer 700 m'
- na de discussie over het al dan niet behandelen van het dossier achter gesloten deuren, volgt het uitgebreid gemotiveerde standpunt van de Open VLD-fractie. Hierin wordt aan de hand van de beoordeling van de concrete plaatselijke toestand geoordeeld dat de locatie geschikt is voor de gevraagde kansspelinrichting. Er wordt gewezen op de ligging aan een druk bereden steenweg, op een perceel zonder direct aanpalende woningen (zie luchtfoto) in een achteruitgelegen villa.
Men wijst erop dat in de onmiddellijke buurt, en zeker in het gezichtsveld geen gevoelige inrichtingen voorkomen, maar dat drie huizen verder wel een bordeel gevestigd is (...); de fractie wijst er ook op dat in de onmiddellijke omgeving meerdere horecazaken voorkomen, evenals handelszaken waar kansspelen zoals Lotto, paardenkoersen, enz. veel gemakkelijker bereikbaar zijn voor iedereen.
 - de andere partijen menen dat de aanvraag wel in de nabijheid van gevoelige inrichtingen ligt en maken melding van andere afstanden dan eerder in het besluit vermeld : 440 m tot de St. Martinusschool (i.p.v. 550 m), 450 m tot het KSA lokaal (i.p.v. 600m) en minder dan 900 m tot 'school in de Dorpsstraat en de Kouterstraat' (i.p.v. 700 m tot de gemeenteschool in de Kouterstraat).

Het enige dat hieruit afgeleid kan worden, is dat er geen eensgezindheid bestaat over de vraag of het perceel van verzoekende partij ligt 'in de nabijheid van' onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen waar vaak jongeren komen, plaatsen voor erediensten en gevangenis. Nu het aan de gemeente is om zelf te beoordelen wanneer een gevoelige inrichting te nabij gelegen is en zij hiervoor over een beleidsvrijheid beschikt, moet uit de beslissing minstens afgeleid kunnen worden op welke afstand de gevoelige inrichtingen zich exact bevinden en waarom de gemeente deze al dan niet te nabij gelegen vindt, om te kunnen nagaan of de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu is het voor verzoekende partij, gelet op de tegenstrijdige standpunten in het bestreden besluit, onmogelijk uit te maken of de inrichtingen waarnaar verwezen wordt, nu al dan niet te nabij gelegen zijn en een verantwoording

kunnen zijn om de aanvraag te weigeren. Alleen al om deze redenen is het eerste middel gegrond.

Bovendien moet vastgesteld worden dat de vermelde afstanden, los van de tegenstrijdige vermeldingen hierover, niet eens correct zijn. Verzoekende partij heeft vaststellingen laten verrichten door de deurwaarder die de kortste afstanden, zowel te voet, per fiets als per auto heeft gecontroleerd. Uit zijn PV van vaststelling blijkt dat de inrichtingen waarnaar verwezen wordt aanzienlijk verder liggen dan wordt beweerd :

- blijkens de gegevens, vermeld op de website van de gemeente Erpe-Mere, is de St. Martinusschool gelegen in de Botermelkstraat 74. De afstand van Gentssteenweg 156 tot Botermelkstraat 74 bedraagt zowel te voet, per fiets als met de auto 724 meter (in plaats van 550 m of 440 m zoals in het besluit vermeld)
- blijkens de gegevens, vermeld op de website van de gemeente Erpe-Mere is de KSA van Erpe gelegen in de Botermelkstraat 56. De afstand van Gentssteenweg 156 tot Botermelkstraat 56 bedraagt zowel te voet, per fiets als met de auto 872 meter (in plaats van 600 m of 450 m zoals in het besluit vermeld)
- blijkens de gegevens, vermeld op de website van de gemeente Erpe-Mere is de gemeenteschool gelegen in de Kouterstraat 2. De afstand van Gentssteenweg 156 tot Kouterstraat 2 bedraagt zowel te voet als per fiets 1.900 meter (in plaats van minder dan 900 m of 700 m zoals in het besluit vermeld). Met de auto bedraagt de afstand zelf(s) 2.100 m

Wanneer de aanvraag geweigerd wordt omdat de kansspelinrichting zou liggen in de nabijheid van de St. Martinusschool op 440m, de gemeentelijke school in de Kouterstraat op minder dan 900 m en de KSA-lokalen op 450 m, dan moet vastgesteld worden dat dit argument manifest foutief is. De afstanden zijn in werkelijkheid veel groter : de dichtst bijzijnde school bevindt zich op meer dan 700 m afstand, zodat bezwaarlijk gesteld kan worden dat er sprake is van een ligging 'in de nabijheid' van de kansspelinrichting.

Dit blijkt trouwens ook uit de historiek van het dossier, zoals weergegeven in de feitenweergave. Zoals gesteld, werd reeds in 2003 een aanvraag tot het bekomen van een convenant ingediend door de vorige eigenaar, BVBA TEAM SPIRIT, welke aanvraag in eerste instantie gunstig werd beslist. Voorafgaand aan deze aanvraag, werd advies gevraagd aan de gemeentelijke technische dienst en de politie.

De heer Kris VAN VAERENBERGH, hoofd van de technische dienst oordeelde toen over de 5 volgende aanvragen die ingediend waren :

1. BVBA TEAM SPIRIT : Gentssteenweg 156
2. BVBA ATLANTIC GAMES : Gentssteenweg 436
3. BVBA ATLANTIC GAMES : Oudenaardesteenweg 349
4. BVBA ATLANTIC GAMES : Gentssteenweg 498
5. BVBA ATLANTIC GAMES : Leedsesteenweg 5

'De lokale politie werd een vrijblijvend advies gevraagd m.b.t. deze aanvragen. Geconcludeerd wordt dat al de locaties, rekening houdende met hun afstand tot onderwijsinstellingen of plaatsen waar veel jongeren komen, in principe in aanmerking komen voor het afsluiten van een convenant. Wat betreft de ligging en parkeergelegenheid

genieten de locaties 1, 2 en 3 de voorkeur'

De politie verleende in 2003 volgend advies :

'Wij hebben al deze mogelijke uitbatingsplaatsen bezocht (...) Al deze locaties zijn voldoende ver gelegen van een dergelijke instelling of plaats'.

Gelet op deze gunstige adviezen, werd uiteindelijk (enkel) voor het perceel aan de Gentsesteenweg 156 besloten om een convenant toe te staan, en dit bij besluit van de gemeenteraad dd. 30/12/2003. Er werd in dit besluit uitdrukkelijk verwezen naar de bestaande St. Martinusschool, de lokalen van jeugdvereniging KSA en de gemeenteschool in de Kouterstraat, waarbij geoordeeld werd dat deze zich op voldoende afstand van de aangevraagde kansspelinrichting bevonden.

Na protest van de burens werd deze beslissing op 30 maart 2004 opnieuw ingetrokken, waarbij nu plots geoordeeld werd dat voormelde 'gevoelige inrichtingen' toch te dicht bij de kansspelinrichting gelegen zouden zijn. Hoe men op geloofwaardige wijze aanvankelijk kan oordelen dat er voldoende afstand bestaat maar later (zowel in het intrekingsbesluit als in de weigering van verzoekende partij) kan poneren dat dit toch niet het geval is, is voor verzoekende partij onbegrijpelijk. Het bevestigt alleen maar de stelling van verzoekster dat er geen sprake is van onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen waar veel jongeren komen, plaatsen waar erediensten worden gehouden en/of gevangenis in de nabijheid van de kansspelinrichting, die verhinderen dat een convenant wordt afgesloten. Geheel ten onrechte werd de aanvraag tot het afsluiten van een convenant dan ook geweigerd.

Voor het overige heeft men geen of onvoldoende rekening gehouden met de argumenten die verzoekende partij in haar aanvraag heeft aangehaald, zoals de wettelijke beperkingen die aan kansspelinrichtingen worden opgelegd en die voldoende garanties bieden. Verzoekende partij wordt hierin duidelijk gevolgd door een deel van de gemeenteraad, die terecht de vergelijking maakt met lottodepots, lunaparken, kansspelen op TV en internet, enz. Op deze elementen wordt in het bestreden besluit niet geantwoord, met uitzondering van raadslid Van Steenberge die zich ertoe beperkt te stellen dat 'niet iedereen gokverslaafd wordt maar dat iedere gokverslaafde in een automatenhal is begonnen'.

Dit standpunt wordt echter door niets onderbouwd en is weinig genuanceerd. Bovendien kan dit argument niet volstaan om de afsluiting van een convenant te weigeren. Dit zou immers betekenen dat elke aanvraag tot het afsluiten van een convenant willekeurig geweigerd zou kunnen worden en dat in feite de uitbating van kansspelinrichtingen verboden zou moeten worden. De wetgever heeft hiervoor echter duidelijk niet geopteerd, maar integendeel voldoende maatregelen ingebouwd om het risico op gokverslaving te beperken. Ook dit argument kan dan ook niet als afdoende worden beschouwd om de aanvraag te weigeren.

Tot slot bevat het bestreden besluit het standpunt van raadslid De Vuyst die meent dat de aanvraag 'onwettige aspecten' vertoont omdat een aantal stukken strijdig zouden zijn met de privacywet. Verzoekende partij kan echter niet achterhalen of de mening van de heer De Vuyst werd gevolgd en of dit argument deel uitmaakt van de redenen tot weigering van de vergunning. In ieder geval wordt niet verduidelijkt om welke stukken het gaat, op welke

gronden het raadslid zich baseert, waaruit de onwettigheid bestaat, ... Ook dit argument kan dan ook in alle redelijkheid niet als afdoende worden aanvaard".

5. De verwerende partij stelt dat het enig middel onontvankelijk is in de mate dat de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd. Aangezien de verzoekende partij tegelijk de schending van de materiële motiveringsplicht inroept, zou immers vaststaan dat zij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat het bestreden besluit afdoende gemotiveerd is door de vermelding dat in de omgeving verscheidene inrichtingen gelegen zijn als bedoeld in artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999 en door de weergave van de standpunten van de verschillende gemeenteraadsfracties. Wat betreft de in het bestreden besluit vermelde afstanden merkt de verwerende partij op dat het door de verzoekende partij voorgelegde proces-verbaal van vaststellingen van een gerechtsdeurwaarder niet gestoeld is op eigen metingen maar op een onnauwkeurige routebeschrijving van de website Mappy. Zelfs indien een verschil zou worden vastgesteld tussen de in het bestreden besluit vermelde afstanden en de werkelijke verplaatsingsafstand via de weg, zo stelt de verwerende partij, zou het slechts gaan om een klein verschil dat te verklaren is door het feit dat zij gebruik heeft gemaakt van de afstanden in vogelvlucht. Uit rechtspraak van de Raad van State zou blijken dat dergelijke werkwijze toegelaten is indien de verschillen niet te groot zijn. In verband met de vermelde afstanden merkt de verwerende partij nog op dat zelfs indien zou blijken dat voor één van de gevoelige inrichtingen de afstand niet correct is, zulks niet hoeft te leiden tot de onregelmatigheid van het bestreden besluit omdat de afstand tot de andere inrichtingen een voldoende reden vormt voor de weigering van het sluiten van een convenant. Voorts wijst de verwerende partij er op dat niet de politie, noch de burgemeester maar wel de gemeenteraad als enige bevoegd is om zich over het al dan niet problematische karakter van nabijgelegen inrichtingen uit te spreken. Het feit dat protest van bewoners aan de basis lag van de intrekking van de beslissing van 30 december 2003 tot het sluiten van een convenant, zou niets afdoen aan de rechtmatigheid van de beslissing van de gemeenteraad. Ten slotte stelt de verwerende partij dat de zogeheten "weinig genuanceerde" uitspraken van sommige raadsleden niet het determinerende motief vormen waarop de bestreden

beslissing is gestoeld en dat zij niet moest antwoorden op alle elementen van het aanvraagdossier.

6. In de memorie van wederantwoord repliceert de verzoekende partij dat het bestreden besluit geen andere argumenten bevat dan de tegenstrijdige weergave van de standpunten van de politieke fracties, dat niet duidelijk is welk van deze standpunten het uiteindelijk heeft gehaald, dat niet wordt gemotiveerd waarom de vermelde inrichtingen te nabij gelegen zouden zijn en dat uit de tegenstrijdige standpunten integendeel blijkt dat die nabijheid geen evidentie is. De verzoekende partij stelt voorts dat niet wordt bewezen dat de afstandsberekening door de routeplanner Mappy onvoldoende nauwkeurig is, dat in elk geval niet kan worden aangenomen dat voor een digitale routeplanner een foutenmarge van meer dan 200 meter zou gelden, dat ook andere routeplanners, zoals Google Maps en Routenet, merkelijk grotere afstanden weergeven, dat het nabijheidscriterium tot doel heeft te voorkomen dat bepaalde risicogroepen aangetrokken worden door de exploitatie, dat daarom rekening moet worden gehouden met de afstand die bedoelde groepen daadwerkelijk moeten afleggen en niet met de afstand in vogelvlucht, dat te dezen de in het bestreden besluit vermelde afstanden in vogelvlucht fundamenteel verschillen van de reële verplaatsingsafstand voor fietsers, voetgangers en auto's en dat het bijgevolg kennelijk onredelijk is om bij de beoordeling van het nabijheidscriterium de afstand in vogelvlucht in aanmerking te nemen.

7. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat de verzoekende partij gedurende de ganse procedure werd uitgenodigd om het bewijs te leveren dat de afstanden in vogelvlucht wezenlijk verschillen van de reële verplaatsingsafstanden, dat de vaststellingen van een gerechtsdeurwaarder louter gebaseerd zijn op internetopzoeken, dat de verzoekende partij zodoende niet aantoonde dat de in het bestreden besluit vermelde afstanden onjuist zijn of verschillen van de reële verplaatsingsafstand, dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2002 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de

vergunning klasse B een werkwijze oplegt waarbij afstanden in vogelvlucht worden gehanteerd, dat de "numerieke weergave" van de afstanden hooguit een hulpmiddel is om de ligging van de kansspelinrichting te beoordelen, dat te dezen de gemeenteraad binnen de grenzen van zijn discretionaire beoordelingsvrijheid ook rekening heeft gehouden met onder andere de zichtbaarheid van de inrichting, het passerende verkeer en al deze elementen heeft afgewogen ten opzichte van de instapdrempel en dat deze appreciatie niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt.

Beoordeling

8. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering om een convenant te sluiten steunt op de nabijheid van inrichtingen en plaatsen als bedoeld in artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999. Naar luid van die bepaling moet de aanvrager, om een vergunning klasse B te kunnen verkrijgen, "ervoor zorgen dat de kansspelinrichting klasse II niet gevestigd wordt in de nabijheid van onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, plaatsen waar erediensten worden gehouden en gevangenissen".

De weigering om een convenant te sluiten wegens de nabijheid van plaatsen en inrichtingen zoals bedoeld in artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999, komt tegemoet aan de vereisten inzake formele motivering wanneer de beslissing uitdrukkelijk aangeeft op grond van welke gegevens de gemeente, na een in concreto onderzoek en afweging, tot de prohibitieve nabijheid heeft besloten.

Te dezen wordt in het bestreden besluit vermeld dat de "school St-Martinus in de Botermelkstraat", de "terreinen van de KSA van Erpe" en de "gemeenteschool in de Kouterstraat 2" respectievelijk gelegen zijn op ongeveer 550 meter, 600 meter en 700 meter van de geplande kansspelinrichting. Tevens wordt gewezen op het voorschrift van artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999, op

de bedoeling van de wetgever om geen precieze afstandsregel vast te stellen en de appreciatie en invulling van de nabijheid over te laten aan de gemeente van vestiging. Aldus worden in het bestreden besluit uitdrukkelijk en op voldoende duidelijke wijze de redenen uiteengezet waarom het sluiten van een convenant wordt geweigerd. Deze redengeving heeft de verzoekende partij toegelaten met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de weigeringsbeslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het nabijheidsverbod voor onderwijsinstellingen wil de scholieren - zijnde één van de categorieën van personen die de wetgever in het bijzonder heeft willen beschermen - behoeden voor de verleiding om een speelautomatenhal op te zoeken omdat zij de inrichting niet ver verwijderd weten of omdat het slechts een minimale inspanning vergt om ze te bereiken. De concrete beoordeling van de nabijheid betreft ipso facto de aantrekkingskracht van de kansspelinrichting en van de inspanning om er te geraken. De opgave van de afstand tot de kansspelinrichting voor wat een aantal onderwijsinstellingen betreft, volstaat in beginsel om te gewagen van een aantrekkingskracht die van de kansspelinrichting op die scholieren uitgaat.

Het bepalen van de prohibitieve nabijheid aan de hand van afstanden in vogelvlucht is op zich geen onwettige werkwijze. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B bepaalt immers dat tegelijk met de vergunningsaanvraag een plan van de wijk moet worden ingediend waarop op duidelijke wijze wordt aangeduid "in een straal van 500 meter rond de inrichting", de onderwijsinstellingen, de ziekenhuizen, de plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, de plaatsen waar erediensten worden gehouden en de gevangenissen. De afstand in vogelvlucht kan alleen problematisch zijn wanneer uit de concrete omstandigheden van de zaak blijkt dat de reële verplaatsingsafstand beduidend verschilt van de afstand in vogelvlucht en op grond van de werkelijke verplaatsingsafstand niet in redelijkheid kan worden besloten dat van de

kansspelinrichting een grote aantrekkingskracht uitgaat op de categorieën van personen die de wetgever specifiek heeft willen beschermen. Zulks is te dezen niet het geval. Wat betreft de ligging van de Sint-Martinusschool en de terreinen van de KSA van Erpe stelt de Raad van State vast dat de verzoekende partij de reële verplaatsingsafstand heeft berekend aan de hand van een aantal routeplanners die op het internet beschikbaar zijn. Zelfs indien aangenomen zou worden dat de op die wijze verkregen gegevens een exacte weergave zijn van de werkelijke verplaatsingsafstand, noopt zulks niet tot de conclusie dat voormelde onderwijsinstelling en plaats waar jongeren regelmatig samenkomen onmogelijk beschouwd kunnen worden als behorende tot de nabijheid van de kansspelinrichting. De afwijking met de in het bestreden besluit vermelde afstanden in vogelvlucht is ook niet dermate significant dat ze van wezenlijke invloed is op de beoordeling van de aanvraag. De door de verzoekende partij aangehaalde afstanden vergen van de door de wet bedoelde risicogroepen immers geen aanzienlijk grotere inspanning om de kansspelinrichting te bereiken.

Aangezien het motief betreffende de prohibitieve nabijheid globaal niet gebrekkig is, kan de kritiek op de afstand tot de gemeenteschool in de Kouterstraat de wettigheid van het bestreden besluit niet aantasten.

Artikel 34, derde lid, van de wet van 7 mei 1999 bepaalt dat de beslissing om een convenant te sluiten, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemeente. Discretionaire appreciatievrijheid houdt per definitie de mogelijkheid in van uiteenlopende conclusies die elk wettig zijn en meer bepaald elk geacht kunnen worden binnen de grenzen van de redelijkheid te zijn gebleven. Met het enkele feit dat de gemeenteraad van de gemeente Erpe-Mere in 2003 positief gevolg heeft gegeven aan een vraag tot het sluiten van een convenant voor de uitbating van een kansspelinrichting in hetzelfde pand, wordt de onwettigheid van de thans bestreden weigeringsbeslissing niet aangetoond, temeer omdat, zoals aangegeven wordt door de verzoekende partij, de aanvankelijke beslissing tot het sluiten van een convenant later werd ingetrokken om redenen die verband houden met de prohibitieve nabijheid.

De nabijheid van inrichtingen en plaatsen als bedoeld in artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999 vormt op zich een voldoende draagkrachtig motief om de weigering tot het sluiten van een convenant te verantwoorden. In die omstandigheid vereist de motiveringsplicht niet dat het bestuur bijkomend antwoordt op elk van de in de vergunningsaanvraag aangebrachte argumenten.

Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien september tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin